

Návrat domov

„Ale posilnilo ťa to.“

Bola som dieťa.

Nepotrebovala som posilniť.

Potrebovala som byť v bezpečí.

Začalo sa to tým, že som prišla domov. Bolo ticho a všade zhasnuté svetlá, iba na schodoch ako-tak blikala žiarovka. Zasvietila som svetlo. Na kuchynskej linke bola položená šálka čaju, z ktorej sa stále parilo. Znamenalo to, že tam niekto bol. Pozrela som sa na štítok čaju. Čerešňový. To mohlo znamenať iba jedno.

Chcela som sa uistiť, či sa niekto nachádzal v dome. „Haló? Je tu niekto?“ opýtala som sa prenikavo, ale nie príliš nahlas. „Len ja,“ ozval sa z detskej izby môj mladší brat. „Okej, hneď za tebou prídem.“ Po ceste za bratom som sa pozrela do obývačky. Všade iba tma, bolo vidieť len obrisy nábytku v svetle mesačného svitu. Bol spln.

Lenže zrazu, rachot. Ozýval sa z vonku. Pre istotu som si so sebou zobrala niečo, čo by ma pri najhoršom dokázalo ochrániť. Tu, na Floride, ste si nemohli byť istí nikým a ničím. Tento krát som mala po ruke kuchynský nôž.

Išla som sa pozrieť. Lenže v momente, ako som vyšla na terasu, niekto zabuchol dvere. Všade tma. Cez veľké presklené dvere som videla iba čiernu postavu, ktorá sa pomaly zakrádala do bratovej izby. Bála som sa, brat mal iba 8 rokov a mama musela pred mojím príchodom niekam odísť. Zrazu som počula prenikavý krik. Detský krik. Videla som tiež niečoho alebo v tomto prípade niekoho, kto padol na zem. Bolo to jasné, môj malý braček už viac nebol medzi nami.

Začala som kričať. Všetko mi bolo jedno. Z ničoho nič som zazrela mamu, ktorá pomaly prichádzala ku mne. Vtedy som si uvedomila, že to ona bola to monštrum. V tú chvíľu som chcela len jedno, hneď odtiaľ utiecť a nikdy sa nevrátiť.

Mama sa pomaly približovala a ja som nevedela čo robiť. Nemala som na výber. Zahnala som po nej jediným, čo som mala po ruke. Nožom. Netrafila som ju, ale získala som tým čas. Utekala som o zlomkrky. Obraz pred očami sa mi zahmlieval. Nič som nevidela. Mala som len jediný cieľ. Kaviareň Dayglow. Členky som mala celé od blata a pomaly som strácala sily. Okuliare som mala zahmlené. Zastavila som sa. Lenže z ničoho nič dážd. To mi bolo ešte treba.

Mama bola vždy tichá, nikdy som nevedela, čo sa s ňou deje alebo aké emócie v sebe skrýva. Otec od nás odišiel, keď som mala 5 rokov. Mám naňho len zopár spomienok. Brat ma v určitom zmysle zachránil. Keď som bola staršia, stále som sa o brata starala. Mama mi dokonca povedala, že som mu aj vybrala meno – Jamie. Mama bývala vždy dlho v práci. Naša

rodina bola malá, ale nejako sme to zvládali. Lenže všetko sa zrazu zmenilo. Myslím, že to bolo tým večerom. Nikdy som o ňom nemala chuť rozprávať.

V ten večer sme boli s bratom sami doma. Mama bola v práci už cez desať hodín, bola účtovníčka. Varila som bratovi večeru a začula som hrkotanie kľúčov vo dverách. Bola to mama. Prišla domov opitá, aspoň to tak vyzeralo. Rozprávala samé nezmysli o tom, ako to s nami nezvláda. Nechápala som a bola som na ňu veľmi nahnevaná. Vyčítala som jej, ako také veci dokázala hovoriť pred bratom. S mamou som vtedy nechcela byť už ani minútu. Mala som strach. O ňu a o nás.

V sekunde som pobalila mne a bratovi veci a chystala som sa k tete Suzie. Bývala štyri ulice od nás. Keď som šla s bratom dole po schodoch, zastavila nás. Ostala som v šoku. Myslela som si, že bola v kúpeľni. Chcela som jej zatajiť, že niekam odchádzame. Brat sa ju snažil zabaviť a ja som medzi tým zavolała Suzie, aby nás prišla zobrať. Stalo sa to po prvý raz. Ani Suzie ničomu nerozumela.

Teta nás zobrala k sebe. Išli sme si ľahnúť. Ja som však nevedela zaspáť.

Keď sa mama ráno zobudila, nič si nepamätala. Zavolała mi. Zdvihla jej pre istotu Suzie a s hnevom v hlase sa jej opýtala na minulý večer. Mama sa jej to snažila vysvetliť. Povedala, že jej v práci dali čerešňový čaj a asi v ňom muselo niečo byť. Nikto z nás tomu nerozumel. V ten deň sme sa spolu vrátili domov. Nebola tam dobrá atmosféra. Ešte stále som sa bála.

Bol to večer plný tajomstiev a všetkých nás znepokojil. Už to nebolo ako predtým. Je zvláštne, ako nás jeden večer dokázal zmeniť.

Stála som v daždi a hľadala miesto na úkryt. Všade bola tma. Poriadne som nevedela, kde sa nachádzam, ale našla som dom, ktorý vyzeral opustený. Strach mnou začínal väčšmi prevládať. „Aspoň je tu prístrešok a neprší na mňa,“ pomyslela som si. Zrazu som počula niečo, či skôr niekoho prichádzať. Už nebolo bezpečné ostať ani tam. Rozutekala som sa a skryla za najbližší roh. Všetko som musela robiť potichu, nesmela som riskovať. Ten človek, alebo v tomto prípade som si trúfala nazvať ho príšerou, ma pravdepodobne stratil z dohľadu.

Keď som bola malá, môj otec so mnou trávil veľa času, lebo ako som spomínala, mama stále pracovala. Babka nám tiež veľmi pomáhala. Trávili sme spolu náramne veľa času. Volala ma Will, aj keď moje celé meno bolo Willow. Zbožňovala som tú prezývku. Babka bola pre mňa druhou mamou. Keď však pred šiestimi rokmi umrela, svet mi stmavol pred očami. Všetko okolo mňa na nejakú chvíľu stratilo zmysel. Mala som len desať rokov.

Za rohom som videla miesto, ktoré sa mi zdalo vhodné na úkryt. Išla som sa naň pozrieť. Zrazu som zacítila niekoho dych na mojom krku. Už si asi viete predstaviť, kto to bol. Mama ma schytila za ruku, netušila som, čo sa so mnou chystá urobiť alebo kam ma chcela odvieť. Bála som sa. Niekde ma pomaly ťahala. Radšej som nič nehovorila. Všetko z ničoho nič, bez toho, aby som si to v tom šoku uvedomila, sa zjavila Abby. Rýchlo odpútala maminu

pozornosť. Utekala som preč celá stuhnutá. Život mi pred chvíľou visel na vlásku. Bolo ťažké uvedomiť si, že už len chvíľa a mohlo byť navždy po mne. Abby sa za mňa obetovala. Z diaľky som už však nedokázala dovidieť na Abby a na to, čo sa ďalej stalo. Mojm hlavným cieľom bolo utiecť, čo najďalej a nikdy sa nevrátiť. Mama predsa išla po mne a nikto iný ju nezaujímal. Dúfala som, že Abby bude v bezpečí. Ja som jej však teraz nevedela pomôcť. Nevedela som pomôcť ani sebe.

V čase nášho príchodu na Floridu som tu nemala kamarátov, ak pravdaže nerátame pouličnú mačku, ktorá sa potulovala po našej ulici. Na novú školu som prišla v strede školského roka a všetci na mňa pozerali ako na niekoho, kto tam len zablúdil. Ironické bolo, že presne tak som sa aj cítila. Pravdaže dovtedy, kým som nespoznala Abby.

Abby bola o dva roky staršia odo mňa. Spoznali sme sa na bratovej detskej oslave, ten si na rozdiel odo mňa našiel kamarátov hneď v prvý deň po príchode do škôlky. Hneď sme si sadli. Veľa veciam ma naučila, bez nej by som si nevedela predstaviť na Floride fungovať. Trávili sme spolu veľa času a skoro každý deň sme sa stretávali v kaviarni Dayglow. Presne tam mám teraz namierené.

Po ulici som kráčala pomaly. Dážď mi stekal po bunde a mne začínala byť zima. Už som však nebola ďaleko. V diaľke som videla nápis, ktorý som poznala veľmi dobre. Svietil do diaľky až na moje špičky. Všetko, čo som v ten moment chcela, bolo vojsť a osušiť sa.

O dve minúty na to som už otvárala dvere. Dayglow zatváral až o 21:00, často som tam chodievala vypomáhať na večerné smeny. Vošla som dovnútra, bolo tam pár ľudí. Zamierila som ku stolu pri okne. Videla som tam niekoho sedieť. Tri postavy. Bola to Abby, mama a môj mladší braček Jamie, ktorý bol ešte stále nažive a pokojne si pil svoju horúcu čokoládu. Abby sa rozprávala s mamou a mama ju zaujato počúvala. Zrazu si ma všimli. Všetci sa na mňa usmiali. Mama ma zavolala aby som si k ním prisadla. „Nemusela si ísť peši v tom daždi,“ poznamenala, keď som si sadala. Nechápala som, ale sadla som si. Všetci vyzerali tak normálne. Tak živo. Zrazu mi mama podala čerešňový čaj a potichu povedala: „Otec sa vrátil.“